

Oravec Imre

Trakl utoljára Budapesten

(gyakorlatiasabban és kevésbé áttételesen)

jódos kezében katonaládával,
kialvatlanul, szalmásan,
hadnagyi rangban lelép
az iparvágányon álló vonatról

végigmegy egy úton,
befordul egy sarkon,
átugrik egy kerítésen,
és máris a Richter Gedeon Gyógyszergyárban van

elhalad a létfontosságú alapanyagokat rejtő raktárak mellett,
képzeletét megragadják a földolgozásra váró porok, levek, kenőcsök,
de a kiömlő szennyekkel szemben sem marad közömbös

láthatatlanul átvág egy emeletes épületen,
az irodákban megnyerik tetszését a grafikonok,
s magában elismeréssel adózik a gyártmányfejlesztésnek

és belső sugallatnak engedelmeskedve
egy vaslépcsőn leereszkedik az alkaloidarészlegbe

22

remegő orrcimpákkal
téblából egy darabig a fényes üstök, tartályok, csövek közt,
majd egy folyadék útját követve,

de a termelést nem veszélyeztetve
belép egy vegyi folyamatba

szabad gyököt fejleszt,
leköt egy hidrogénatomot,
jótékonyan hat az erjesztőbaktériumokra,
részét vesz egy páráképzésben,
elidőzik egy ismerős összetételben
s kicsapja a kristályokat

aztán egy csapóajtón át megittasultan s füttyörészve
átsétál a csomagolóba,
és ráérősen tele gyömöszöli a zsebét
a helyi érzéstelenítésre szánt,
nélkülözhetetlen kokainnal

és többé semmibe sem avatkozva,
fizetségképpen a *Sebastian im Traum*
egy dedikált példányát hátrahagyva
az önkényesen megválasztott útvonalon az I. világháborúba siet